

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 14ης Δεκεμβρίου 1999 *

Στην υπόθεση C-364/99 P(R),

DSR-Senator Lines GmbH, εδρεύουσα στη Βρέμη (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους D. Waelbroeck, δικηγόρο Βρυξελλών, U. Zinsmeister, δικηγόρο Düsseldorf, και J. Pheasant, N. Bromfield και M. Levitt, solicitors, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο De Brandt, Van Hecke, Lagae & Loesch, 11, rue Goethe,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως του Προέδρου του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 21ης Ιουλίου 1999 στην υπόθεση T-191/98 R, DSR-Senator Lines κατά Επιτροπής (που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμα στη Συλλογή), με την οποία ζητείται η αναίρεση της διατάξεως αυτής, καθώς και:

- κυρίως η αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως 1999/243/EK της Επιτροπής, της 16ης Σεπτεμβρίου 1998, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης ΕΚ (υπόθεση IV/35.134 — Trans-Atlantic Conference Agreement) (ΕΕ 1999, L 95, σ. 1), στο μέτρο που στα άρθρα 8 και 10 επιβάλλει στην

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

αναιρεσείουσα πρόστιμο ύψους 13 750 000 ευρώ, χωρίς υποχρέωση συστάσεως τραπεζικής εγγυήσεως,

- επικουρικώς, την αναστολή εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως υπό τους όρους που πρότεινε η αναιρεσείουσα στην Επιτροπή με επιστολή της 1ης Ιουνίου 1999,

- έτι επικουρικότερο, την αναλομπή της υποθέσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου προκειμένου να αποφανθεί εκ νέου,

- να επιφυλαχθεί το Δικαστήριο ως προς τα δικαστικά έξοδα,

όπου οι έτεροι διάδικοι είναι

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**, εκπροσωπούμενη από τον R. Lyal, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής στην πρωτοβάθμια δίκη,

και

η **Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας**, εκπροσωπούμενη από τους W.-D. Plessing, Ministerialrat στο ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομίας, και C.-D. Quasowski, Regierungsdirektor στο ίδιο υπουργείο, Postfach 13 08, D-53117 Βόνη,

παρεμβαίνουσα στην πρωτοβάθμια δίκη,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα A. La Pergola,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

- ¹ Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου την 1η Οκτωβρίου 1999, η DSR-Senator Lines GmbH άσκησε, βάσει των άρθρων 225 ΕΚ και 50, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 21ης Ιουλίου 1999 στην υπόθεση T-191/98 R, DSR-Senator Lines κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. ΙΙ-2531, στο εξής: προσβαλλομένη διάταξη), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως 1999/243/ΕΚ της Επιτροπής, της 16ης Σεπ-

τεμβρίου 1998, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης ΕΚ (υπόθεση IV/35.134 — Trans-Atlantic Conference Agreement) (ΕΕ 1999, L 95, σ. 1), στο μέτρο που στα άρθρα 8 και 10 επιβάλλει στην αναιρεσείουσα πρόστιμο ύψους 13 750 000 ευρώ.

2 Εκτός από την ακύρωση της προσβαλλομένης διατάξεως η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— κυρίως να διατάξει την αναστολή εκτέλεσως της απόφασεως 1999/243 κατά το μέτρο που της επιβάλλει, στα άρθρα 8 και 10, πρόστιμο 13 750 000 ευρώ χωρίς υποχρέωση συστάσεως τραπεζικής εγγυήσεως,

— επικουρικώς, να διατάξει την αναστολή εκτέλεσως της εν λόγω αποφάσεως υπό τους όρους που πρότεινε η αναιρεσείουσα στην Επιτροπή με επιστολή της 1ης Ιουνίου 1999,

— έτι επικουρικότερον, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου προκειμένου να αποφανθεί εκ νέου,

— να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.

- 3 Με χωριστά δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία στις 25 και στις 26 Οκτωβρίου 1999, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και η Επιτροπή κατέθεσαν τις γραπτές παρατηρήσεις τους ενώπιον του Δικαστηρίου.

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 4 Το ιστορικό της διαφοράς, όπως εκτίθεται στην προσβαλλομένη διάταξη, είναι το ακόλουθο:

«1 Η αιτούσα ήταν μία από τις δεκαπέντε ναυτιλιακές εταιρίες οι οποίες μετείχαν στην Trans-Atlantic Agreement (Διατλαντική Συμφωνία, στο εξής: ΤΑΑ), μια συμφωνία ναυτιλιακής διασκέψεως σχετικά με τις διατλαντικές μεταφορές μεταξύ της Βόρειας Ευρώπης και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής.

- 2 Στις 19 Οκτωβρίου 1994, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 94/980/ΕΚ, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (IV/34.446 — Trans-Atlantic Agreement) (ΕΕ L 376, σ. 1), με την οποία, αφενός, διαπίστωσε ότι ορισμένες διατάξεις της ΤΑΑ, εκ των οποίων, ιδίως, οι αναφερόμενες σε ορισμένες υπηρεσίες χειρσαίων μεταφορών στο έδαφος της Κοινότητας, παρέβαιναν την παράγραφο 1 του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 81 ΕΚ) και, αφετέρου, αρνήθηκε την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης και του άρθρου 5 του κανονισμού 1017/68 του Συμβουλίου, της 19ης Ιουλίου 1968, περί εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού στους τομείς των σιδηροδρομικών, οδικών και εσωτερικών πλωτών μεταφορών (ΕΕ ειδ. έκδ.

07/001, σ. 86), στις διατάξεις αυτές. Η απόφαση 94/980, της 19ης Οκτωβρίου 1994, απαγόρευε στους αποδέκτες της να προβαίνουν, ιδίως, σε δραστηριότητες καθορισμού των τιμών που έχουν στόχο ή αποτέλεσμα ταυτόσημο ή ανάλογο με εκείνο των διατάξεων της ΤΑΑ.

- 3 Κατά το πέρασ πολυάριθμων συζητήσεων με την Επιτροπή, οι μετέχουσες στην ΤΑΑ εταιρίες κοινοποίησαν στην τελευταία, στις 5 Ιουλίου 1994, μια νέα συμφωνία προοριζόμενη να αντικαταστήσει την ΤΑΑ και φέρουσα τον τίτλο Trans-Atlantic Conference Agreement (Συμφωνία Διατλαντικής Ναυτιλιακής Διασκέψεως, στο εξής: ΤΑCΑ), η οποία τέθηκε σε εφαρμογή στις 24 Οκτωβρίου 1994. Λόγω διαδοχικών τροποποιήσεων, πέντε νέες διατυπώσεις της ΤΑCΑ κοινοποιήθηκαν στην Επιτροπή μετά την 5η Ιουλίου 1994.
- 4 Στις 16 Σεπτεμβρίου 1998 η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 1999/243 (...).
- 5 Σύμφωνα με τα άρθρα 1, 2 και 3 της Αποφάσεως [1999/243], οι μετέχουσες στην ΤΑCΑ επιχειρήσεις παρέβησαν τις διατάξεις του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, του άρθρου 53, παράγραφος 1, της Συμφωνίας περί Ενιαίου Ευρωπαϊκού Χώρου (ΕΟΧ) και του άρθρου 2 του κανονισμού 1017/68, της 19ης Ιουλίου 1968, συνάπτοντας συμφωνία δυνάμει της οποίας προέβησαν σε διάφορες δραστηριότητες αντίθετες προς τον ανταγωνισμό.
- 6 Σύμφωνα με τα άρθρα 5 και 6 της Αποφάσεως, η αιτούσα και οι λοιπές μετέχουσες στην ΤΑCΑ εταιρίες παρέβησαν τις διατάξεις του άρθρου 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 82 ΕΚ) και του άρθρου 54 της Συμφωνίας ΕΟΧ, μεταβάλλοντας τη διάρθρωση του ανταγωνισμού στην αγορά ώστε να ενισχύσουν τη συλλογική δεσπόζουσα θέση τους και προβλέποντας περιορισμούς ως προς τη δυνατότητα συνάψεως συμβάσεων παροχής υπηρεσιών και ως προς το περιεχόμενο αυτών.
- 7 Το άρθρο 8 της Αποφάσεως επιβάλλει στην αιτούσα πρόστιμο 13 750 000 ευρώ για τις παραβάσεις που διαπιστώνονται στα άρθρα 5 και 6 της Αποφάσεως. Το

άρθρο 10 της Αποφάσεως προβλέπει ότι τα πρόστιμα που καθορίζονται στο άρθρο 8 πρέπει να καταβληθούν εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κοινοποίησης της Αποφάσεως.

8 Με έγγραφο της 25ης Σεπτεμβρίου 1998, η Επιτροπή κοινοποίησε την Απόφαση στην αιτούσα. Στο έγγραφο αυτό, διευκρίνιζε ότι, αν η αιτούσα ασκούσε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή δεν θα προέβαινε σε κανένα μέτρο για την είσπραξη του προστίμου κατά την εκκρεμοδικία της υποθέσεως, υπό την προϋπόθεση ότι η οφειλή θα γεννούσε τόκους από της εκπνοής της προθεσμίας καταβολής και ότι το αργότερο κατά την ημερομηνία αυτή θα υπήρχε σύσταση τραπεζικής εγγυήσεως, αποδεκτής από την Επιτροπή και καλύπτουσας την κύρια οφειλή και τους τόκους.

9 Με έγγραφο της 16ης Δεκεμβρίου 1998, η αιτούσα ζήτησε απαλλαγή από την υποχρέωση συστάσεως τραπεζικής εγγυήσεως. Η Επιτροπή απέρριψε το αίτημα αυτό με έγγραφο της 10ης Φεβρουαρίου 1999, θεωρώντας, ιδίως, ότι έπρεπε να είναι δυνατή η σύσταση της απαιτούμενης εγγυήσεως “από τους εταίρους, τραπεζίτες ή μετόχους της επιχειρήσεως”. Επιπλέον, η Επιτροπή ανέφερε ότι ήταν έτοιμη να δεχθεί:

“α) τραπεζική εγγύηση διάρκειας ενός έτους (που θα παρατεινόταν αυτομάτως ή θα προέβλεπε την υποχρέωση πληρωμής σε περίπτωση ανακλήσεως), σύμφωνη με το συνημμένο πρότυπο τραπεζικής εγγυήσεως

β) ένα μηχανισμό διακανονισμού επιτρέποντα στην εταιρία να καταβάλει τμηματικά την οφειλή της, υπό την προϋπόθεση υπολογισμού των τόκων υπερημερίας και καλύψεως του υπολοίπου της οφειλής με κοινή τραπεζική εγγύηση”.»

- 5 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 7 Δεκεμβρίου 1998, η αναιρεσείουσα ζήτησε την ακύρωση της αποφάσεως 1999/243.
- 6 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την 1η Μαρτίου 1999, η αναιρεσείουσα υπέβαλε δυνάμει του άρθρου 242 ΕΚ, αίτηση περί αναστολής εκτελέσεως, μέχρις εκδόσεως της επί της ουσίας αποφάσεως του Πρωτοδικείου, της αποφάσεως 1999/243 στο μέτρο που της επιβάλλει, στα άρθρα 8 και 10, πρόστιμο 13 750 000 ευρώ χωρίς να υποχρεούται να συστήσει την τραπεζική εγγύηση την οποία απαίτησε η Επιτροπή με το από 25 Σεπτεμβρίου 1998 έγγραφο ως προϋπόθεση για τη μη άμεση είσπραξη του προστίμου.

Η προσβαλλομένη διάταξη

- 7 Από την προσβαλλομένη διάταξη προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο, αφού διαπίστωσε ότι η αίτηση της αναιρεσείουσας είχε στην πραγματικότητα ως μόνο αντικείμενο να επιτύχει την απαλλαγή από την υποχρέωση συστάσεως τραπεζικής εγγυήσεως ως προϋποθέσεως για τη μη άμεση είσπραξη του προστίμου που επιβλήθηκε με την απόφαση 1999/243, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων εξέτασε το ζήτημα αν η αναιρεσείουσα προσκόμισε την απόδειξη ότι της ήταν αδύνατο να συστήσει την απαιτούμενη εγγύηση χωρίς να θέσει σε κίνδυνο την ύπαρξή της και, επομένως, ότι επληρούτο η προϋπόθεση του ελείγοντος.
- 8 Σε ένα πρώτο στάδιο, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων δέχθηκε, στις σκέψεις 61 έως 63 της προσβαλλομένης διατάξεως, ότι η αναιρεσείουσα απέδειξε επαρκώς την αδυναμία της να λάβει η ίδια την τραπεζική εγγύηση που απαιτεί η Επιτροπή.
- 9 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 64 της προσβαλλομένης διατάξεως, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων θεώρησε πάντως ότι, για να εκτιμηθεί η ικανότητα της αναιρεσείουσας να συστήσει την εν λόγω εγγύηση, έπρεπε να ληφθεί επίσης υπόψη ο

όμιλος εταιριών από τον οποίο εξαρτάτο άμεσα ή έμμεσα, σταθμίζοντας αφενός το δημόσιο συμφέρον που συνδέεται με την εκτέλεση των αποφάσεων της Επιτροπής και αφετέρου τα πλεονεκτήματα που είναι δυνατό να απορρέουν για τους εταίρους της εταιρίας από την ενδεχόμενη, αντίθετη προς τον ανταγωνισμό, συμπεριφορά της εταιρίας.

- 10 Συναφώς, από τις σκέψεις 65 έως 69 της προσβαλλομένης διατάξεως προκύπτει ότι η αναιρεσείουσα δεν προσκόμισε στοιχεία ικανά να αποδείξουν ότι η Hanjin, της οποίας είναι θυγατρική εταιρία κατά 80 % και η οποία είναι επίσης αποδέκτης της αποφάσεως 1999/243, δεν ήταν σε θέση να συνδράμει ώστε να συσταθεί η εγγύηση που απαιτεί η Επιτροπή.
- 11 Ειδικότερα, το γεγονός ότι οι μέτοχοι της αναιρεσείουσας στους οποίους συγκαταλέγεται η Hanjin είχαν δηλώσει σαφώς την πρόθεσή τους να μην υποστηρίξουν την επιχείρηση δεν αποδεικνύει ότι εμποδίζονταν να το πράξουν. Αντιθέτως, η Επιτροπή προσκόμισε στοιχεία αποδεικνύοντα ότι η Hanjin είχε επιτύχει καλά οικονομικά αποτελέσματα για το 1998 και προέβλεπε επίσης κέρδη για τη χρήση 1999, η δε αναιρεσείουσα δεν αμφισβήτησε σοβαρά τα στοιχεία αυτά.
- 12 Κατά συνέπεια, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων, κρίνοντας ότι δεν πληρούται η προϋπόθεση του επείγοντος, απέρριψε την αίτηση αναστολής εκτελέσεως χωρίς να εξετάσει τους λοιπούς λόγους και τα επιχειρήματα που είχε προβάλει η αναιρεσείουσα.

Τα επιχειρήματα των διαδίκων

- 13 Προκαταρκτικώς, η αναιρεσείουσα δηλώνει ότι, μετά την έκδοση της προσβαλλομένης διατάξεως, ζήτησε για τρίτη φορά από τους μετόχους της να τη συνδράμουν

για τη σύσταση της τραπεζικής εγγυήσεως που απαιτεί η Επιτροπή και ότι αυτοί απέρριψαν το αίτημα με απόφαση της 28ης Σεπτεμβρίου 1999.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

- 14 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα παρατηρεί ότι ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου, στηριζόμενος στο γεγονός ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε αποδείξει ότι ο ένας από τους τρεις μετόχους της «δεν μπορούσε» να τη συνδράμει, ερμήνευσε εσφαλμένα την προϋπόθεση του επείγοντος και κακώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν αποδείχθηκε ο κίνδυνος επελεύσεως σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας. Πράγματι, η συνδρομή της προϋποθέσεως που απαιτεί ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων δεν εξαρτάται από τη βούληση της αναιρεσείουσας.
- 15 Κατά την αναιρεσείουσα, το καίριο ζήτημα δεν είναι αν οι μέτοχοι είναι σε θέση να τη συνδράμουν αλλά το αν έπραξε ό,τι είναι δυνατό να αναμένεται ευλόγως εκ μέρους της για να επιτύχει τη συνδρομή τους.
- 16 Δεν αμφισβητείται όμως ότι η αναιρεσείουσα δεν διαθέτει κανένα μέσο, νομικό ή έστω ηθικό, για να απαιτήσει οποιαδήποτε συνδρομή εκ μέρους των μετόχων της. Η απόφαση των μετόχων είναι εμπορικού χαρακτήρα και εξαρτάται από την καλή τους διάθεση.
- 17 Επιπλέον, ο συλλογισμός του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων στηρίζεται στο τεκμήριο ότι μόνον ένας των μετόχων, η Hanjin, μπορούσε να παρέμβει, ενώ δεν

πιθανολογείται τέτοια παρέμβαση αν δεν υπάρχουν παρόμοιες συνεισφορές εκ μέρους των λοιπών μετόχων.

18 Η αναιρεσείουσα φρονεί περαιτέρω ότι καμιά αιτιολογία δεν στηρίζει τη διατυπωμένη, στη σκέψη 69 της προσβαλλομένης διατάξεως, κρίση ότι «η κατάσταση της Hanjin είναι, εκ πρώτης όψεως, επαρκώς υγιής ώστε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι θα ήταν σε θέση να προσφέρει καθοριστική συνδρομή στην αναιρεσείουσα». Αντιθέτως, όπως προκύπτει από τη σκέψη 41 της προσβαλλομένης διατάξεως, η αναιρεσείουσα είχε προσκομίσει στοιχεία στον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων που αποδείκνυαν τα οικονομικά προβλήματα που αντιμετώπιζε η Hanjin. Η αναιρεσείουσα επικαλείται επίσης μια έκθεση της 16ης Σεπτεμβρίου 1999 την οποία επισυνάπτει στην αίτησή της. Η έκθεση αυτή που καταρτίστηκε από τον καθηγητή Tae-Woo Lee του Ναυτικού Πανεπιστημίου της Κορέας αναδεικνύει τα οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει η Hanjin.

19 Η αναιρεσείουσα προσθέτει ότι οι πέντε διατάξεις που μνημονεύονται στη σκέψη 64 της προσβαλλομένης διατάξεως δεν ενδιαφέρουν την παρούσα υπόθεση διότι δεν επρόκειτο για περιπτώσεις στις οποίες, όπως εν προκειμένω, οι αιτούντες είχαν αποδείξει σαφώς ότι είχαν ζητήσει τη συνδρομή των μετόχων τους και ότι οι τελευταίοι την είχαν αρνηθεί ρητά. Εξάλλου, τα προηγούμενα αυτά αφορούν κατά το μεγαλύτερο μέρος θυγατρικές εταιρίες κατά 100 % και δεν υπήρχε αμφιβολία ως προς την οικονομική κατάσταση του κυρίου μετόχου. Η αναιρεσείουσα παρατηρεί ειδικότερα ότι οι διατάξεις είτε δεν παρέχουν καμιά πληροφορία ως προς τα πραγματικά στοιχεία που χαρακτήριζαν τις υποθέσεις αυτές είτε εκδόθηκαν σε υποθέσεις που παρουσίαζαν ορισμένες διαφορές σε σύγκριση με τη δική της κατάσταση.

20 Κατά την αναιρεσείουσα, είναι αδύνατο να προσκομιστεί η απόδειξη ότι οι μέτοχοί της «δεν μπορούσαν» να τη συνδράμουν, πράγμα που της στερεί το δικαίωμα προσωρινής νομικής προστασίας. Αυτό συνεπάγεται επίσης διάκριση μεταξύ των

επιχειρήσεων που ανήκουν σε έναν όμιλο ή έχουν έναν ή πλείονες μεγάλους μετόχους, αφενός, και των ανεξαρτήτων επιχειρήσεων, αφετέρου.

- 21 Η αναιρεσείουσα προσθέτει επίσης ότι η θέση που λαμβάνει η προσβαλλομένη διάταξη κακώς αιτιολογείται, στη σκέψη 64, με αναφορά στα «πλεονεκτήματα που μπορούν να απορρέουν από την ενδεχόμενη αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά μιας εταιρίας για τους εταίρους της». Η προσέγγιση αυτή, που καταλήγει να καθιστά υπεύθυνο τον όμιλο για την παράβαση, είναι ιδιαίτερα αδικαιολόγητη εν προκειμένω, δεδομένου ότι η ίδια απόφαση 1999/243 επέβαλε στη Hanjin χωριστό πρόστιμο ύψους 20 630 000 ευρώ.
- 22 Η συλλογιστική που ακολουθεί η προσβαλλομένη διάταξη, επιβάλλοντας μια προϋπόθεση που είναι αδύνατο να πληρωθεί, συνιστά παραβίαση των θεμελιωδών δικαιωμάτων που αποτελούν το τεκμήριο αθωότητας, το δικαίωμα στην άσκηση μέσου παροχής εννόμου προστασίας, τα δικαιώματα άμυνας και το δικαίωμα για δίκαιη δίκη. Η αναιρεσείουσα παρατηρεί συναφώς ότι τα πρόστιμα που επιβάλλονται στο πλαίσιο του περί ανταγωνισμού κοινοτικού δικαίου έχουν τον χαρακτήρα ποινικής κυρώσεως πράγμα που καθιστά απαραίτητο τον πλήρη δικαστικό έλεγχό τους. Συναφώς, η αναιρεσείουσα επικαλείται το δίκαιο πλειόνων κρατών μελών που προβλέπουν την αυτόματη αναστολή εκτελέσεως αποφάσεων που επιβάλλουν ποινικές κυρώσεις, ιδίως στον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού, προκειμένου να αποφεύγεται κάθε ανεπανόρθωτη συνέπεια για το πρόσωπο στο οποίο επεβλήθη πρόστιμο χωρίς να εκδικαστεί η υπόθεσή του από ανεξάρτητο δικαστήριο.
- 23 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει επίσης ότι η προσβαλλομένη διάταξη, λόγω των κριτηρίων που εφαρμόζει, υπερακοντίζει το αντικείμενο της κύριας δίκης δεδομένου ότι εξαρτά την αναστολή εκτελέσεως από την πρόσβαση σε οικονομικούς πόρους που δεν αποτελούν το αντικείμενο της κύριας διαφοράς, δεδομένου ότι οι μέτοχοι δεν ευθύνονται για την καταβολή του προστίμου που επεβλήθη στην αναιρεσείουσα.

- 24 Τέλος, η συλλογιστική που ακολουθεί η προσβαλλομένη διάταξη παραβιάζει τη βασική αρχή δυνάμει της οποίας οι επιχειρήσεις είναι ελεύθερες να επιλέξουν τη νομική μορφή υπό την οποία επιθυμούν να ασκούν τις δραστηριότητές τους.
- 25 Η Επιτροπή φρονεί αντιθέτως ότι η συλλογιστική του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων συνάδει με την πάγια νομολογία τόσο του Δικαστηρίου όσο και του Πρωτοδικείου, την οποία εξάλλου δεν αμφισβήτησε η αναιρεσείουσα ενώπιον του Προέδρου του Πρωτοδικείου, στοιχείο το οποίο είναι ικανό να θέσει εν αμφιβόλω το παραδεκτό του ισχυρισμού που προβάλλεται στο στάδιο της αιτήσεως αναιρέσεως.
- 26 Η Επιτροπή αντικρούει επίσης τις διακρίσεις που επιχειρεί η αναιρεσείουσα μεταξύ της καταστάσεώς της και των υποθέσεων στις οποίες εκδόθηκαν οι διατάξεις του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου που μνημονεύονται στην προσβαλλομένη διάταξη. Ειδικότερα, το επιχείρημα ότι αρκεί να διατυπώσουν οι μέτοχοι ρητά την άρνησή τους να συνδράμουν την οικεία επιχείρηση για να μη μπορεί να λάβει υπόψη ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων τη δυνατότητα τέτοιας συνδρομής στερείται βάσεως. Πράγματι, είναι πρόδηλο ότι, στην αντίθετη περίπτωση, όλοι οι μέτοχοι θα τηρούσαν συστηματικά αρνητική στάση.
- 27 Κατά την Επιτροπή, η άποψη που υποστηρίζει η αναιρεσείουσα ισοδυναμεί με τη χορήγηση πιστώσεως χωρίς εγγύηση από την Επιτροπή και, μέσω αυτής, από τους φορολογουμένους και δίνει τη δυνατότητα στον ιδιοκτήτη της επιχειρήσεως να αποκομίσει μέλλοντα κέρδη από τις δραστηριότητες της επιχειρήσεως. Αντιθέτως, θα πρέπει, μέχρις ότου ενδεχομένως ακυρωθεί ή μειωθεί το πρόστιμο από το Δικαστήριο ή το Πρωτοδικείο, ο ιδιοκτήτης να είναι αυτός που οφείλει να λάβει τα αναγκαία μέτρα για να μπορέσει η θυγατρική να συνεχίσει τη λειτουργία της.
- 28 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, σε περιπτώσεις όπως η προκειμένη, η προσβαλλομένη σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, αν υποθεθεί ότι επέρχεται, δεν θα προερχόταν από την απόφαση της οποίας ζητείται η αναστολή εκτελέσεως, αλλά θα αναγόταν εξ ολοκλήρου στη βούληση του ιδιοκτήτη, δεδομένου ότι αυτός είναι σε θέση να την

αποφύγει αν το επιθυμεί. Επομένως, μόνον αν ο ιδιοκτήτης αντιμετωπίζει ο ίδιος οικονομικές δυσχέρειες είναι δυνατό να δικαιολογηθεί η λήψη προσωρινών μέτρων.

- 29 Αν ο ιδιοκτήτης αποφασίσει να άρει τη συνδρομή του προς την επιχείρηση, αυτό είναι δική του επιλογή που υπαγορεύεται από αμφιβολίες ως προς τη βιωσιμότητα της επιχειρήσεως. Το πρόστιμο και η υποχρέωση συστάσεως τραπεζικής εγγυήσεως δεν μπορούν, επομένως, να θεωρηθούν ως οι αληθείς λόγοι της ενδεχόμενης εκκαθαρίσεως της επιχειρήσεως. Η αδυναμία την οποία προβάλλει η αναιρεσείουσα προέρχεται, δηλαδή, από την επιλογή του ιδιοκτήτη.
- 30 Αναφερόμενη στη συνδρομή του ιδιοκτήτη της αναιρεσείουσας, η προσβαλλομένη διάταξη δεν υπερακοντίζει το αντικείμενο της κύριας υποθέσεως και δεν αμφισβητεί την ελευθερία της αναιρεσείουσας να οργανώσει τις δραστηριότητές της όπως επιθυμεί. Η αναφορά στην οικονομική κατάσταση του ομίλου δεν υπονοεί ευθύνη του ιδιοκτήτη ως προς το πρόστιμο, αλλά διατυπώνεται μόνο στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του αν υπάρχει πράγματι αντικειμενική αδυναμία παροχής τραπεζικής εγγυήσεως.
- 31 Εξάλλου, δεν παραβιάζεται η αρχή της ισότητας, δεδομένου ότι ο συλλογισμός που ακολούθησε ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων λαμβάνει υπόψη την πραγματική κατάσταση της επιχειρήσεως.
- 32 Η Επιτροπή υποστηρίζει, τέλος, ότι η αναιρεσείουσα δεν προσκόμισε ενώπιον του Προέδρου του Πρωτοδικείου αποδεικτικά στοιχεία για την οικονομική κατάσταση της Hanjin, εκτός από ένα άρθρο του Τύπου, που παρουσίασε κατά τη συζήτηση ως

απάντηση στα στοιχεία που προσκόμισε η Επιτροπή. Επομένως, τα σχετικά επιχειρήματα που προβάλλονται στο στάδιο της αιτήσεως αναιρέσεως είναι अपαράδεκτα και εν πάση περιπτώσει αβάσιμα.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

- 33 Κατά την αναιρεσίευσα, η στάθμιση των εμπλεκόμενων συμφερόντων στο πλαίσιο αιτήσεως προσωρινών μέτρων και η εκτίμηση του επείγοντος δεν είναι χωριστά έργα αλλά πρέπει να επιχειρούνται μαζί. Εφόσον ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων παρέλειψε να σταθμίσει τα συμφέροντα, η προσβαλλομένη διάταξη εμφανίζει νομική πλάνη και σχετική έλλειψη αιτιολογίας.
- 34 Αυτή η στάθμιση των συμφερόντων είναι ιδιαίτερα ενδεδειγμένη εν προκειμένω. Πράγματι, αν ληφθεί υπόψη η δύσκολη οικονομική κατάσταση της αναιρεσίευσας, η Επιτροπή δεν θα μπορούσε να επιτύχει την καταβολή του προστίμου πράγμα που θα συνιστούσε αμφισβήτηση της αιτιολογίας, στη σκέψη 64 της προσβαλλομένης διατάξεως, που κάνει λόγο για «προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Κοινότητας». Εξάλλου, η χορήγηση της αναστολής δεν επηρεάζει τα συμφέροντα άλλων ενδιαφερομένων, δεδομένου ότι δεν υπάρχει κίνδυνος για τη δημόσια υγεία ή για κάποιο άλλο ανάλογο γενικό συμφέρον ενώ αντιθέτως η άρνηση χορηγήσεώς της θα εκμηδενίσει όλες τις προσπάθειες που έχει καταβάλει η αναιρεσίευσα και θα έχει σοβαρές συνέπειες ιδίως για τους υπαλλήλους της. Η αναιρεσίευσα επικαλείται συναφώς το άρθρο 127, παράγραφος 2, ΕΚ, κατά το οποίο «ο στόχος υψηλού επιπέδου απασχολήσεως λαμβάνεται υπόψη κατά τη χάραξη και την εφαρμογή των κοινοτικών πολιτικών και δραστηριοτήτων». Η πτώχευση θα επηρεάσει επίσης τις υπάρχουσες υπηρεσίες μεταφοράς, τους πλοιοκτήτες και όλη τη διεθνή αγορά ναυλώσεως φορτηγών πλοίων εμπορευματοκιβωτίων.
- 35 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων δεν είχε την υποχρέωση να σταθμίσει τα εμπλεκόμενα συμφέροντα εφόσον είχε καταλήξει στο

συμπέρασμα ότι η αναιρεσείουσα δεν αντιμετώπιζε αδυναμία παροχής της απαιτούμενης τραπεζικής εγγυήσεως.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

- 36 Κατά την αναιρεσείουσα κακώς ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων παρέλειψε να εξετάσει τα εναλλακτικά μέτρα που μπορούσαν να ικανοποιήσουν τα συμφέροντα της Επιτροπής προστατεύοντας συγχρόνως και τα δικαιώματα της αναιρεσείουσας.
- 37 Η αναιρεσείουσα αναφέρεται συναφώς στην πρόταση που απηύθυνε στην Επιτροπή με επιστολή της 1ης Ιουνίου 1999 και την οποία ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων δεν εξέτασε στο πλαίσιο της σταθμίσεως των συμφερόντων.
- 38 Η Επιτροπή απαντά ότι ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων δεν είχε την υποχρέωση να προβεί σ' αυτή την εξέταση αφού είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η αναιρεσείουσα δεν αντιμετώπιζε αδυναμία για την παροχή της απαιτούμενης τραπεζικής εγγυήσεως.

Επί του τέταρτου λόγου αναιρέσεως

- 39 Κατά τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, η προσβαλλομένη διάταξη φέρει ελλιπή αιτιολογία καθόσον δεν περιέχει καμιά ανάλυση ως προς τα επιχειρήματα που ανέπτυξε η

αναιρεσείουσα σχετικά με τη νομική αδυναμία στην οποία βρισκόταν να απαιτήσει συνδρομή από τους μετόχους της.

- 40 Η Επιτροπή φρονεί ότι, καθόσον τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας σχετικά με την ευθύνη των μετόχων μιας εταιρίας κρίθηκαν αλυσιτελή ως προς το ζήτημα αν η Hanjin ήταν σε θέση να τη συνδράμει, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων ορθώς παρέλειψε να τα συζητήσει και περιορίστηκε σε μια απλή αναφορά στα επιχειρήματα αυτά, στην τελευταία φράση της σκέψεως 64 της προσβαλλομένης διατάξεως.

Οι παρατηρήσεις της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας

- 41 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παραπέμπει απλώς, με τις γραπτές παρατηρήσεις της, στο υπόμνημα που είχε καταθέσει ενώπιον του Πρωτοδικείου στο πλαίσιο παρεμβάσεώς της υπέρ της αναιρεσείουσας το οποίο επισυνήψε και πάλι στις παρατηρήσεις της.
- 42 Εφόσον οι γραπτές παρατηρήσεις των διαδίκων περιέχουν όλα τα στοιχεία που είναι αναγκαία για να αποφανθεί το Δικαστήριο επί της αιτήσεως αναιρέσεως, παρέλκει η ανάπτυξη προφορικών εξηγήσεων από τους διαδίκους.

Εκτίμηση

- 43 Πρέπει να σημειωθεί προκαταρκτικώς ότι, κατά τα άρθρα 225 ΕΚ και 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται στα νομικά

ζητήματα και πρέπει να στηρίζεται σε λόγους που αφορούν την αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά την ενώπιόν του διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσιόντος ή παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο.

- 44 Το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, να διαπιστώσει τα πραγματικά περιστατικά, εκτός εάν η ουσιαστική ανακρίβεια των διαπιστώσεών του προκύπτει από τη δικογραφία που του υπεβλήθη και, αφετέρου, να εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά.
- 45 Επιπλέον, το Δικαστήριο δεν είναι καταρχήν αρμόδιο να εξετάσει τα αποδεικτικά στοιχεία που δέχθηκε το Πρωτοδικείο προς στήριξη της διαπιστώσεως ή της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών. Πράγματι, εφόσον τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου και οι δικονομικοί κανόνες που διέπουν το βάρος και τη διεξαγωγή των αποδείξεων, το Πρωτοδικείο και μόνον είναι αρμόδιο να εκτιμήσει την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία που του έχουν υποβληθεί [διάταξη της 25ης Ιουνίου 1998, C-159/98 P(R), Ολλανδικές Αντίλλες κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-4147, σκέψη 68].
- 46 Βάσει αυτών των στοιχείων πρέπει να εξεταστούν οι προβαλλόμενοι λόγοι αναιρέσεως.

Επί του πρώτου λόγου

- 47 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα αμφισβητεί το γεγονός ότι, για να εκτιμήσει το πείγμα της αιτήσεώς της, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων εξέτασε

αν ο κατά πλειοψηφία μέτοχός της εμποδιζόταν να τη συνδράμει για τη σύσταση της τραπεζικής εγγυήσεως τη στιγμή που αυτός είχε ρητά αρνηθεί να της παράσχει αυτή τη συνδρομή.

- 48 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί, προκειμένου να εκτιμηθούν οι λόγοι αναιρέσεως διά των οποίων αμφισβητείται η εξέταση του στοιχείου του επείγοντος με την προσβαλλόμενη διάταξη, ότι ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων πραγματοποίησε την εξέταση αυτή στο πολύ συγκεκριμένο πλαίσιο μιας αιτήσεως απαλλαγής από την υποχρέωση συστάσεως τραπεζικής εγγυήσεως ως προϋποθέσεως για να μη χωρήσει η άμεση είσπραξη προστίμου επιβληθέντος από την Επιτροπή. Μια τέτοια αίτηση, όπως διαπιστώνεται στη σκέψη 31 της προσβαλλομένης διατάξεως, δεν μπορεί να γίνει δεκτή παρά μόνον αν συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις (διατάξεις της 6ης Μαΐου 1982, 107/82 R, AEG κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 1549, σκέψη 6 της 7ης Μαΐου 1982, 86/82 R, Hasselblad κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 1555, σκέψη 3 της 15ης Μαρτίου 1983, 234/82 R, Ferriere di Roè Volciano κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 725, σκέψεις 5 και 6, και της 24ης Σεπτεμβρίου 1986, 213/86 R, Montedipe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 2623, σκέψη 22). Συγκεκριμένα, η δυνατότητα απαιτήσεως εγγυοδοσίας προβλέπεται ρητά για τις διαδικασίες ασφαλιστικών μέτρων από τους Κανονισμούς Διαδικασίας του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου και αντιστοιχεί σε γενική και δικαιολογημένη πρακτική της Επιτροπής (βλ. διάταξη της 11ης Νοεμβρίου 1982, 263/82 R, Klöckner-Werke κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 3995, σκέψη 5).
- 49 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, για να εκτιμηθεί αν μια επιχείρηση είναι σε θέση να συστήσει τραπεζική εγγύηση πρέπει να ληφθεί υπόψη ο όμιλος επιχειρήσεων στον οποίο ανήκει (προαναφερθείσα διάταξη Hasselblad κατά Επιτροπής, σκέψη 4) και ειδικότερα οι πόροι τους οποίους διαθέτει συνολικώς ο όμιλος αυτός (διάταξη της 7ης Μαρτίου 1995, C-12/95 P, Transacciones Marítimas κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-467, σκέψη 12).
- 50 Η προσέγγιση αυτή στηρίζεται στη σκέψη ότι τα αντικειμενικά συμφέροντα της συγκεκριμένης επιχειρήσεως δεν εμφανίζονται αυτόνομα σε σχέση με τα συμφέροντα των φυσικών ή νομικών προσώπων που την ελέγχουν και ότι το σοβαρό και ανεπανόρθωτο της προσβαλλομένης ζημίας πρέπει επομένως να εκτιμάται στο επί-

πεδο του ομίλου που απαρτίζουν αυτά τα πρόσωπα. Αυτή η σύγχυση των συμφερόντων υπαγορεύει ειδικότερα να μην εκτιμάται το συμφέρον της συγκεκριμένης επιχειρήσεως να επιβιώσει ανεξάρτητα από το συμφέρον που έχουν στη διατήρησή της αυτοί που την ελέγχουν.

- 51 Αυτοί οι ίδιοι λόγοι υπαγορεύουν, σε παρόμοια περίπτωση, να εκτιμάται η ζημία μιας ενώσεως επιχειρήσεων λαμβανομένης υπόψη της οικονομικής καταστάσεως των μελών της, οσάκις τα αντικειμενικά συμφέροντα της ενώσεως δεν εμφανίζονται αυτοτελή σε σχέση με τα συμφέροντα των επιχειρήσεων που ανήκουν σ' αυτή [βλ. διάταξη της 14ης Οκτωβρίου 1996, C-268/96 P(R), SCK και FNK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4971, σκέψεις 35 έως 38].
- 52 Αντίθετα με τους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας, οι λόγοι αυτοί, που υπαγορεύουν να λαμβάνεται υπόψη ο όμιλος προκειμένου να εκτιμηθεί το μέγεθος και η δυνατότητα ανορθώσεως της ζημίας που υφίσταται η επιχείρηση η οποία ζητεί τα προσωρινά μέτρα, υπαγορεύουν επίσης να εξετάζεται το ζήτημα αν ο κατά πλειοψηφία μέτοχός της δεν εμποδίζεται να της παράσχει τη συνδρομή του.
- 53 Εφόσον το συμφέρον στη διατήρηση της επιχειρήσεως πρέπει να υπάρχει στο πρόσωπο αυτών που την ελέγχουν, εύλογο είναι να χρησιμεύει ως σημείο αναφοράς η αντικειμενική οικονομική κατάσταση του ομίλου προκειμένου να εκτιμηθεί αν επίκειται κίνδυνος σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας.
- 54 Όπως ορθά παρατήρησε η Επιτροπή, η απλή μονομερής άρνηση συνδρομής που διατύπωσε ο κύριος μέτοχος της οικείας επιχειρήσεως δεν αρκεί για να αποκλείσει τη στάθμιση της οικονομικής καταστάσεως ολοκλήρου του ομίλου. Πράγματι, η έκταση της προβαλλομένης ζημίας δεν μπορεί να εξαρτηθεί από τη μονομερή βούληση του κυρίου μετόχου της επιχειρήσεως που ζητεί την αναστολή εκτελέσεως.

- 55 Αβάσιμος είναι επίσης ο ισχυρισμός της αναιρεσείουσας ότι η συλλογιστική που ακολούθησε ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων συνιστά διάκριση εις βάρος των επιχειρήσεων που ανήκουν σε όμιλο ή που έχουν έναν ή πλείονες μεγάλους μετόχους. Πράγματι, η εκτίμηση του ζητήματος αν η προβαλλομένη ζημία είναι σοβαρή και ανεπανόρθωτη πρέπει να γίνεται λαμβανομένων υπόψη των ιδιαιτεροτήτων κάθε περιπτώσεως και όχι γενικώς, βάσει αφηρημένων κατηγοριών. Ακριβώς όμως οι επιχειρήσεις που ανήκουν σε όμιλο ή που έχουν έναν ή περισσότερους μεγάλους μετόχους αποτελούν ειδική περίπτωση, την οποία επομένως πρέπει να λαμβάνει υπόψη ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων.
- 56 Όσον αφορά την οικονομική κατάσταση της Hanjin, η αναιρεσείουσα επισημαίνει πραγματικά στοιχεία η εκτίμηση των οποίων δεν μπορεί να τεθεί εν αμφιβόλω κατά το στάδιο της αιτήσεως αναιρέσεως.
- 57 Η προσέγγιση που ακολουθεί η προσβαλλομένη διάταξη δεν επιβάλλει προϋπόθεση που είναι αδύνατο να πληρωθεί αλλά απλώς στηρίζεται στην αντικειμενική οικονομική κατάσταση του ομίλου στον οποίο ανήκει η αναιρεσείουσα. Εφόσον δεν αποδείχθηκε ότι η Hanjin, τα συμφέροντα της οποίας συγχέονται με τα συμφέροντα της αναιρεσείουσας εν προκειμένω, δεν μπορούσε να συνδράμει την αναιρεσείουσα στη σύσταση της τραπεζικής εγγυήσεως, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων βασιμώς έλαβε υπόψη το στοιχείο αυτό προκειμένου να εκτιμήσει το σοβαρό και ανεπανόρθωτο της ζημίας.
- 58 Δεδομένου ότι ο ισχυρισμός της αναιρεσείουσας ότι δηλαδή αντιμετώπισε μια προϋπόθεση που ήταν αδύνατο να πληρωθεί αποδεικνύεται εσφαλμένος, είναι αβάσιμα τα επιχειρήματα περί προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων που εκτίθενται στη σκέψη 22 της παρούσας διατάξεως.
- 59 Η αναιρεσείουσα δεν μπορεί εξάλλου να υποστηρίξει ότι η προσβαλλομένη διάταξη υπερακοντίζει το αντικείμενο της κύριας δίκης ή παραβιάζει την ελεύθερη εκ μέρους των επιχειρήσεων επιλογή της οργανώσεως των δραστηριοτήτων τους, δεδομένου

ότι η αναφορά στην οικονομική κατάσταση του ομίλου δεν σημαίνει ότι ο όμιλος φέρει την οικονομική ευθύνη για την καταβολή του προστίμου αλλά απλώς απηχεί την αντικειμενική κατάσταση στην οποία βρίσκεται η αναιρεσίουσα.

- 60 Επομένως ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 61 Σχετικά με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως αρκεί να διαπιστωθεί ότι, αντίθετα με τους ισχυρισμούς της αναιρεσίουσας, αφού ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων θεώρησε ότι η ύπαρξη ή η επικείμενη επέλευση σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας δεν αποδείχθηκε, δεν είχε την υποχρέωση να σταθμίσει τα διάφορα εμπλεκόμενα συμφέροντα.
- 62 Πράγματι, οι προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται η χορήγηση της αναστολής εκτελέσεως είναι σωρευτικές και συνεπώς η αίτηση αναστολής εκτελέσεως πρέπει να απορρίπτεται αν ελλείπει κάποια από τις προϋποθέσεις (προαναφερθείσα διάταξη SCK και FNK κατά Επιτροπής, σκέψη 30).
- 63 Επομένως ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτός.
- 64 Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει και αυτός να απορριφθεί. Όπως ορθά παρατήρησε η Επιτροπή, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων δεν είχε την υποχρέωση να εξετάσει τα εναλλακτικά μέτρα που πρότεινε η αναιρεσίουσα, εφόσον

αυτή δεν απέδειξε ότι της ήταν αδύνατο να παράσχει την τραπεζική εγγύηση που απαιτεί η Επιτροπή.

65 Ο τέταρτος και τελευταίος λόγος ακυρώσεως, που είναι η προβαλλομένη σχετική έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλομένης διατάξεως όσον αφορά τη νομική αδυναμία της αναιρεσείουσας να απαιτήσει συνδρομή από τους μετόχους της, είναι και αυτός αβάσιμος. Συγκεκριμένα, αυτή η επιχειρηματολογία δεν έχει απολύτως καμιά σχέση με την απόρριψη της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως αφού ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων νομίμως περιόρισε την εξέτασή του στο ζήτημα αν αποδείχθηκε ότι η Hanjin εμποδίστηκε να παράσχει οικονομική συνδρομή στην αναιρεσείουσα.

66 Βάσει όλων των προεκτεθέντων η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

67 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2 του Κανονισμού Διαδικασίας που έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα αν υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά την παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη

φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα η αναιρεσείουσα η οποία και ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**
- 2) Καταδικάζει την DSR-Senator Lines GmbH στα δικαστικά έξοδα.**
- 3) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας φέρει τα δικαστικά της έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 14 Δεκεμβρίου 1999.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias